

Пролог

Рік тому

 @muenchner_kindel

Дорогі жителі Мюнхена і всі, хто хотів би ними стати (але, будьмо відверті, не має для цього достатньо грошенят): нас уже 500 тисяч підписників 🍷 І поки ми відкорковуємо шампанське, вітаємо всіх новеньких й обіцяємо, що ви завжди отримуватимете найгарячіші плітки та новини із закулісся про наших сяйливих селебриті. І от що я вам скажу: вище суспільство ніколи не скупиться на скандал, а нещодавно пташка нацвірінькала нам, що одна бездоганна спадкоємиця, імовірно, не така вже й досконала, якою хотіла здаватися.

Надіслати повідомлення

Якби гроші мали запах, то пахнули б як повітря у великій залі аукціонного дому *Herzog*, яке аж вібрує від напруги. П'янка суміш парфумів, наче звітріле шампанське та нафталін.

Гроші не пахнуть ані затертим папером банкнот, ані металом зношених монет. Ось тут, в аукціонній залі, криється справжня суть багатства й процвітання, і я перебуваю в самісінькому серці цього, просто за трибуною, звідки бачу всенюку залу. Аукціон у самому розпалі, а моє серце калатає в такт ставкам, які оголошують із дедалі швидшим темпом. Сьогодні гарний день для аукціонного

дому *Herzog*, бізнесу моєї сім'ї, і якщо все пройде як по маслу, він завершиться для мене збіса важливим тріумфом. Здається, уже всоте від початку аукціону, що триває понад годину, я поглядаю на свій годинник. *Лишилося ще трохи.* Я майже напам'ять вивчила каталог з експонатами, виставленими на продаж, і точно знаю, коли оголосять лот №115.

Я вкотре на аукціоні, а хвилююся щоразу, ніби вперше. Від тривоги в мене пітніють руки, а думки прояснюються і плутаються водночас. І неважливо, стою я осторонь, уважно спостерігаючи, чи сиджу разом з іншими членами команди біля стіни ліворуч від трибуни й живо консультую учасників торгів по телефону. Аукціон — це завжди видовище, і мені подобається в ньому абсолютно все. Азарт, полювання на кращу ставку, що може перерости в справжні битви, невдачі. Трапитися може будь-що. Рекордні суми і неймовірне розчарування плавно зливаються воедино, драматичніше, ніж у будь-якій сценічній постановці.

Проте сьогодні все інакше, у тисячу разів захопливіше, бо певною мірою і моя конячка бере участь у цих перегонах. Цей аукціон — бойове хрещення для мене як майбутньої аукціоністки, а ще я, як спадкоємиця родинного бізнесу, хочу довести свою спроможність, а тому він удвічі важливіший. Іноді мені здається, що я мушу працювати втричі більше, щоб досягти визнання у світі мистецтва і в команді дому *Herzog*, адже від народження маю привілеї. Але я готова довести, що варта цього.

Я ще ніколи не стояла там, за трибуною аукціоніста. Проте завжди мріяла туди потрапити, адже людина, що там перебуває, здатна керувати подіями

в залі. Як диригент серед шаленства жадібності, зародження паніки, синдрому втрачених можливостей та адреналіну.

«На аукціоні люди проявляють свої найкращі і найгірші якості», — любить казати мій батько, і я з ним цілком згодна. Мені вже доводилося бачити серйозних бізнесменів, які впадали в істерику, як малі діти, коли в них із-під носа хтось забирав бажаний лот. Людей, що витрачали суми, еквівалентні вартості будинку, за листівку, підписану Францом Марком. І продавців, яким очі лізли на лоба, коли ті бачили, за скільки продавалася непримітна картина, що дісталася їм у спадок від дідуся чи бабусі. На аукціоні можливо все, і саме в цьому його шарм.

Звідси мені видно струнку постать за трибуною. То стоїть моя мама, наче носова фігура корабля, спокійна і незворушна, яка завдяки своїй винахідливості вміло спонукає нерішучих покупців набратися духу. Або знаходить покупців речам, щодо яких ми взагалі були непевні, що вони комусь припадуть до душі. Ніщо, присягаюся, абсолютно ніщо не може похитнути рішучості та самовпевненості Генрієтти Герцог, коли вона проводить аукціон. Вишукані каблучки та її улюблений годинник *Patek Philippe* виблискують у світлі прожекторів, спрямованих на протилежний кінець зали, коли вона жестом вказує на того чи іншого покупця. Пряме русяве волосся, яке я від неї успадкувала, зібране в елегантний пучок, а позаяк присутні мало не до рота їй заглядають, вона б і мішок гнилої картоплі за мільйон продала. Мама — мій взірець для наслідування. Вона і мій батько. Я з дитинства також наполегливо працювала, щоб одного дня піти їхніми стопами: перейняти

сімейний бізнес і керувати ним, як вони. Однак крихітна деструктивна частина мене вперто переконана в тому, що я ніколи не зрівняюся з ними, хай як старатимуся, проте здебільшого мені вдається притлумити цей внутрішній голос. «Не давай синдрому самозванця пригнічувати себе».

Я випростовуюся, почувши удар маленького дерев'яного молотка, яким мати засвідчує чергову угоду. Лот №114 продано за приголомшливу суму — десять тисяч євро, удвічі дорожче за початкову оцінку. Публіка сьогодні в пречудовому купівельному настрої, і це збуджує чергову хвилю адреналіну в моїх жилах. Я пильно спостерігаю, як двоє помічників обережно виносять зі сцени щойно продану картину, щоб не пошкодити її.

І ось настала ця мить: чоловік, одягнений у чорне й у білих бавовняних рукавичках, виходить до трибуни, тримаючи в руках лот №115. *Мій* лот. Не те щоб він належав мені, але саме я привезла його в наш аукціонний дім. Мое перше власне придбання.

— А зараз лот №115, — щойно мелодійний голос моєї мами заповнює залу, усі миттю витягують шиї. — Чарівний малюнок букета літніх квітів Габріель Мюнтер. Олія і крейда на папері. Раритет 1920 року, що належав до приватної колекції і ніколи раніше не продавався.

Таке відчуття, ніби по жилах пробігає електричний струм. Так багато сяйливих очей жадібно вп'ялися в маленьку картину в непоказній дерев'яній рамці. У повітрі витають ентузіазм і жадоба. Саме те, що треба.

Чесно кажучи, досі не можу повірити в те, що мені справді вдалося виставити на аукціон картину Габріель Мюнтер. Тієї, яка разом із Францом Марком та Василем Кандинським належала до відомого творчого об'єднання

«Синій вершник»*. Тієї, що має для мене особливе значення, до того ж художниці, яка жила й працювала в Мюнхені, у передгір'ї Альп. І вже не має значення, що це мій колишній хлопець Костянтин запропонував продати картину з колекції його родини. Після майже двох років стосунків ми врешті декілька тижнів тому розійшлися, і я відчуваю справжнє полегшення від того, що між нами все добре. Хоч ініціатором розриву була я, це сталося за взаємною згодою і без образ. Ми з Кості віддалилися одне від одного й помітили, що закоханість змінили дружні почуття. Ми досі кохаємо одне одного, за що я щиро вдячна, і те, що він прийшов до мене з картиною Мюнтер — беззаперечний доказ, що кінець стосунків не завжди є початком ворожнечі. Хоча моя подруга Нова геть не розуміє, як це Кості досі належить до кола моїх друзів — на такі речі наші погляди кардинально відрізняються.

Приглушений шепіт прокотився аукціонною залою, і на якусь мить наші з мамою погляди зустрілися. Здається, я побачила в її очах спалах гордості, і її теплий погляд мене дещо збадьорив. Упевнена, вона помітила, як я нервуюся через торги. Для моєї роботи в аукціонному домі — це своєрідна посвята, етап, який треба подолати, аби ще на крок наблизитися до своєї мети.

— Оскільки ми вже отримали письмову ставку в розмірі двадцяти трьох тисяч, то почнімо із цієї суми. Хто хоче підвищити ставку?

* Синій вершник (нім. *Der Blaue Reiter*) — німецьке художнє об'єднання, засноване 1911 року. До нього також входили художники Пауль Клее, Август Маке та інші. Назва символізувала поєднання духовного (синій колір) і динамічного (вершник). Об'єднання виступало за свободу творчості, нові форми вираження і протистояло академізму. Вважається частиною експресіоністського руху.

Від такої рівної постави вже болить моя спина, але мене охоплює незрозумілий страх, що коли я розслаблю бодай м'яз, то впаду. Моя колега Луція, яка консультує учасника аукціону телефоном, щось квапливо говорить у слухавку й невдовзі після цього підносить руку.

— Двадцять три п'ятсот, — голосно виголошує вона. Мати киває й робить позначку.

— Двадцять три п'ятсот для Луції телефоном. Хто запропонує більше?

Люди в залі заворушилися, і я спочатку подумала, що хтось хоче підняти руку, щоб зробити зустрічну ставку, однак... підвівся чоловік у простецькій сорочці та в'язаній безрукавці. Звісно, нерідко трапляється, що під час особливо запальних торгів на аукціоні напруга серед охочих зростає, але... це якось дивно. Він просто стоїть і витріщається.

Мати, яка стежить за кожним рухом у залі, щоб не пропустити жодного поданого знаку, зупиняється і нахилає голову:

— Якщо хочете зробити ставку, достатньо підняти руку, — каже вона лагідно, проте в її голосі чується явне роздратування.

Непоказний чоловік — років до сорока, з каштановим, зачесаним назад волоссям і круглими окулярами в роговій оправі — просто похитав головою. Його погляд прикутий до картини, наче він під гіпнозом, і на якусь мить мене охоплює незрозумілий страх, що, можливо, він замислив щось лихе, як-от жбурнути в картину бомбу з фарбою чи кинутися вперед і викрасти її в усіх на очак. Тож я готова заступити йому дорогу, якщо знадобиться.

Однак, не зрушивши з місця, чоловік натомість розтуляє уста й мовить:

— Мене звати Річард Габлер, я пишу для видання «Культура сьогодні».

Він робить багатозначну паузу й переводить погляд із моєї матері на мене. У його виразі є щось таке, від чого по моїй спині пробігають мурахи. Хай що він хотів, це явно не принесе нічого доброго.

— Перед аукціоном я намагався зв'язатися з аукціонним домом *Herzog* щодо своїх занепокоєнь. Однак жодна з моїх спроб не мала успіху, тож я вимушений піти на цей крок. Мені шкода, але цей витвір мистецтва не можна продавати.

Моїм легеням бракує кисню, а горло стискає так, що я навіть ковтнути не можу, не те щоб дихати. Чорні цятки миготять перед очима, і я чимдуж кліпаю, щоб вони зникли.

Це... це, напевно, жарт. Безглузда підла витівка преси, щоб дошкулити нам. Уявлення не маю, навіщо комусь це потрібно, але інакше бути не може. Можливо, це справа рук наших конкурентів...

Картина Мюнтер бездоганна. Усі, кому я її показувала, були такої самої думки й вітали мене з омріяним надбанням. До того ж за цим стоїть Костянтин і добре ім'я його родини. Не було ані найменшого сумніву...

— Ця картина — підробка, — незворушно продовжує Річард Габлер, і шок від такої заяви, наче вибухова хвиля, прокочується залом. Люди перешіптуються, підіймають голови, і я відчуваю на собі їхні погляди. Усі присутні свертлять мене очима, здається, очікуючи на мою реакцію. Перед початком аукціону я говорила про картину з багатьма зацікавленими, намагаючись викликати до неї інтерес, а тепер це звинувачення висить наді мною, як лезо гільйотини. Хоча ні... Ця гільйотина впала